

TRENDY

Zpravodaj o trendech nejen ze světa vozíčkářů

8/2017

Omluva Otakaru Altmanovi

Milý Oto,

já vím, že člověk by se neměl omlouvat, když je jasné, že tu samou věc udělá znovu. Ale nemůžu si pomoci, prostě se to tak stalo...

Když jsem dostal na starosti zpravodaj Trendy, říkal jsem si, jaká je to paráda. Myslel jsem, že budu psát spoustu rozhovorů se zajímavými lidmi, důležitých zpráv, vtipných fejetonů a ostrých sloupků s vyhraněným názorem.

Jenomže, ouha, rok se s rokem sešel a já zjistil, že mít na starosti časopis vůbec není o psaní. Je to o opravách, vkládání, zarovnávání a proškrtávání cizích článků. Je to o tom, že hotový časopis má obvykle lichý počet stránek a pro tisk je potřeba, aby jejich počet byl sudý. Je to o přáních čtenářů, jak by podle nich měl zpravodaj vypadat a o snaze jim vyhovět.

A tak, v těchto horkých letních odpoledních, zatímco si moji vrstevníci lámou vazy střemhlavými skoky do neprobádané vody za vlahých pohledů dívek v bikinách, sedím za klávesnicí počítače zkropenou mým potem a sjednocuji font písma všech publikovaných článků na formát Arial, velikost 12 bodů. Kontroluji, jestli je odstavec zarovnán do bloku a řádkování je nastaveno na jednoduché. Vyhledávám vhodné fotografie, abych jimi doplnil Vaše články. Nechápejte mě špatně, Oto, já si nestěžuji. Já na zpravodaji pracuji rád. Jen pochopte, že to zkrátka nemám lehký.

Zatímco Vy si ve své staromládenecké garsonce v klidu na mechanickém psacím stroji bezstarostně ťukáte svůj fejetonek, tak já ho v potu tváře musím přepsat do digitální podoby a zarovnat ho tak, aby pěkně seděl na stránce.

Já vím, Vy ve zpravodaji opravíte gramatické chyby a já je tam nasekám znovu. Ale když Vy si v článku dopustíte faktické chyby, taky Vás za to nepeskuji, naopak, zachovávám kolegiální loajalitu. Například když jste v minulém čísle psal, že si cyklisté nemohou kvůli dopingovým kontrolám ani dát kávu. A přitom 20. června vyšel na Idnes.cz rozhovor s nejlepším českým etapovým cyklistou Romanem Kreuzigerem, v němž říká, že před startem každé etapy Tour de France vypije asi pět espress. Vůbec jsem Váš omyl nerozmáznul, a naopak Vás podržel.

Toto je dvanácté číslo Trendy zpravodaje, které vychází v novém redakčním složení. Už rok informujeme čtenáře o tom, co se děje nejenom ve Spolku Trend vozíčkářů Olomouc, ale také třeba v parasportu a v kultuře. Ačkoliv do zpravodaje za tu dobu přispěla spousta lidí, tak jenom dva uveřejnili svoje články ve všech dvanácti číslech. Kromě Vás Otakare, znalče mluvnice a slohu, vět hlavních a vedlejších, časů minulých i budoucích, to je ještě Viola Jónová. Takže bych chtěl za těch dvanáct čísel zajímavého čtení poděkovat všem, kdo napsali alespoň odstaveček, ale zejména Vám dvěma, Violo a Oto.

Ivo Buček

Šachy jsou lepší než poezie

Říká Jirka Kamrád. Původně jsem se za ním totiž přišel pobavit o jeho blogu <http://zivavzpominka.blogspot.cz/> , na kterém publikuje svoje básničky. Rozhovor se ale rychle stočil zpět k Jirkově vášni, totiž k šachům. Co byste také chtěli od přeborníka Trendu vozíčkářů v této krásné hře.

Jak se stalo, že jsi začal psát básničky?

Když mě opustila moje první holka. Kvůli ní jsem začal psát.

Kolik je to roků?

To tam radši nebudeme psát... Ale tak jo, je to třicet let. Bylo to po mém úrazu, co se mi stal a já byl úplný ležák. Tehdy jsem ani nemluvil, ale nakonec se mi trochu podařilo rozhybat pravou stranu. Tak jsem ukazoval na abecedu a jedna hodná rehabilitační sestra to zapisovala.

A před tvým úrazem jsi měl nějaký vztah k poezii?

Předtím jsem hrál na kytaru. Některé ty básničky jsou vlastně písňové texty. U básně Hledání bych si vzpomněl na melodii. Můžu ti ji zahrát na klávesy.

To muselo být hodně náročné, pamatovat si celou tu básničku, než ti ji ta sestřička pomohla zapsat...

Mně to pomohlo k uspořádání mozku, protože můj mozek byl hrozně rozbitej. Doktoři se divili, že mi to normálně myslí. Ale nejvíc mi pomohly šachy. Já jsem začal před třiceti lety s jedním pánem každý dne hrát. Vůbec jsem tomu nerozuměl a po každé hře jsem byl hrozně unavenej. Ale moc mi to pomohlo. Víš, básničky jsou dobrý, ale šachy jsou lepší ☺

Jak ses dostal k hraní šachů?

Byl jsem na rehabilitačním pobytu v Hrabyni a tam jsem viděl, jak chlapi hrají šachy. Ta hra se mi líbila, ale neznal jsem pravidla. Tak jeden Slovák mě pravidla naučil a já jsem si je mockrát opakoval a potom taky začal hrát a ještě víckrát prohrávat. Vždycky jsem si říkal: „Už nebudu hrát! Zablbané šachy!“ Jenomže ráno jsem se vždycky vzbudil a hned znovu stavěl figurky na šachovnici. A hraju až doteď.

Co se ti na šachách nejvíc líbí?

Že je to jako v životě. Kdo v tom umí chodit a přelstít ostatní, tak vyhrává. Na jednu stranu je důležité, kolik partií odehraješ a kolik času strávíš tréninkem. Ale zároveň to je tak, že kdo má v hlavě a ví jak ťuknout na levé straně a potom na pravé straně, tak může jít nakonec středem.

Chystáš se i na nějaký šachový turnaj?

Jo, zrovna teď 11. 8. se bude před radnicí na náměstí konat simultánní partie s olomouckým šachovým mistrem, tak si tam jdu zahrát. Ale ten mě porazí. Jde jenom o to, za jak dlouho. Minule jsem s ním hrál dvě a půl hodiny a teď bych chtěl ještě dýl.

Kolik času denně věnuješ tréninku?

Většinou si zahraju odpoledne a potom ještě večer, když skončí zprávy v televizi. Někdy je pak v televizi něco zajímavého, tak se večer dívám. Ale to není moc často, takže většinou hraju. Já věřím na dobré a špatné dny. Někdy mi to tak jde a někdy vůbec. A když mi to jde, hraju radši, než když mi to nejde. Ono je totiž všechno třeba dělat akorát. Já už jsem vyzozoroval, že když hodně hraju šachy, tak začínám bachratět. Proto se snažím tomu radši úplně nepropadnout. Ale co nejvíc nemám rád, jsou šachoví fanatici, pro které jsou šachy víc než lidi. A to je podle mě úplná blbost.

Ivo Buček

Ukázka z Jirkovy poetické tvorby

SVÉ POROZUMĚNÍ MU DEJ!

Pojď dál a nestůj stranou
Však víš, že osud tvůj je i náš
Vem kytaru a zahraj tu známou
I v písni kousek tepla máš!
Dej něhu svou a dej i smích
Plakat můžeš, však nedej znát
nic na očích
Propadáš sladkému spánku
A tvůj žal – má na kahánku

Z hloubi své duše vydej aspoň
špetku
Svého hřejivého porozumění
Přece ani ta růže věčně nevoní
Tak pomoz aspoň trošku
Neměj oči jen pro krásu
Měj též srdce a vládni s ním
Druhému ruku podej a říkej mu
Tvrdé slůvko MUSÍM!

PROHRA NADĚJE

I tvůj malý pramínek vlasů
Má moc jako velká touha
Uvidět oči tvé, jak se smějí
jarním snům
Však bloudím a sám se ptám,
proč to vše chápat mám,
jen vzpomínky se marně snaží
prohrát.
Prohrát zápas, kde nenajdeš
slávu ani čest
Naději, která prchá v krásných
snech,
zůstává opodál tvému osudu,
přej si cokoliv, jen né –
pozastavení času

Jiří Kamrád

Okénko z poradny

Vše pro aktivní a soběstačný život na Rehaprotexu

Ve dnech 19. – 22. září 2017, se na brněnském výstavišti koná veletrh rehabilitačních pomůcek. Představí se zde široký sortiment kompenzačních, protetických, ortopedických a rehabilitačních pomůcek. Vedle zajímavých výrobků na stáncích vystavovatelů se návštěvníci mohou těšit také na pestrý program workshopů, přednášek, informací z oblasti prevence a ochrany zdraví. Návštěvníci si budou moci pomůcky vyzkoušet na různých druzích povrchů a v rozmanitých situacích.

Více informací naleznete na www.bvv.cz/rehaprotex

Výdej léků může v lednu 2018 zkolabovat. Recepty budou povinně už jen elektronické. Od ledna 2018, bude výdej receptů už jen elektronický. Lékárníci varují, že systém není na tuto změnu připraven a může zkolabovat. Výdej elektronického receptu díky načtení kódu trvá déle a lidé tak budou muset na vydání potřebné medicíny čekat. Podle ministerstva zdravotnictví bude však náběh elektronického výdeje receptů bez problémů.

Zdroj: www.pecujdoma.cz Průvodce leteckou dopravou pro osoby se zdravotním postižením

Odbor civilního letectví Ministerstva dopravy ČR publikoval na svých internetových stránkách užitečný dokument Průvodce leteckou dopravou pro osoby se zdravotním postižením a osoby s omezenou schopností pohybu a orientace.

Dokument můžete nalézt na odkazu [https://www.mdcz.cz/Dokumenty/Leteckadoprava/Cestovani-osob-se-zdravotnim-postizenim-\(1\)](https://www.mdcz.cz/Dokumenty/Leteckadoprava/Cestovani-osob-se-zdravotnim-postizenim-(1))

Zdroj: www.vozka.ork

Ostravské nádraží je bezbariérové

Ostravské hlavní nádraží je nově od letošního června bezbariérové. Cestující mohou při přechodu na jednotlivá nástupiště využít šest nových výtahů. Náklady pro jejich výstavbu činily zhruba 200000000 korun.

Zdroj: www.moravskoslezkydenik.cz

Tvojelaska.cz – seznamovací portál pro osoby s handicapem

Na přelomu června a července letošního roku zahajuje ostrý provoz seznamovací portál tvojelaska.cz, určený osobám s různým typem handicapu, který je v mnoha případech poměrně velkou překážkou v navazování mezilidských vztahů. Portál si dává za cíl pomoci lidem tuto překážku překonat a prostřednictvím internetu, za pomoci psychologů a vztahových koučů, najít životní lásku.

Zdroj: www.vozickar.com

Martina Brožová

Prázdninová cesta za poznáním Jesenických hor

Když jsem jel dodávkou léčebny Košumberk na závody pro postižené cyklisty na autodrom Most, tak jsem dostal bláznivý nápad oslovit cyklisty, kteří závodí pro TJ Košumberk, jestli by nejeli se mnou na kolech na Praděd.

Po krátké době se mi ozvali tři cyklisti (dva na tříkolkách a jeden na kole).

Říkal jsem si, že to nebude těžká věc, udělat akci pro pár lidí navíc. Přeci jenom když jezdím sám, také plánuji trasy cest, ubytování, dopravu, prostě vše co je zapotřebí. Ale to jsem se pletl! Napřed najít vhodný termín, kdy by mohli všichni přijet za mnou do Šternberka. Druhý den cesta na Praděd a třetí den zase do Šternberka.

Nakonec jsme se domluvili, že pojedeme ve dnech od 14. do 16. 7. 2017, i penzion se po delší době našel. Byl to penzion Lukáš v Malé Morávce.

Na závodech v Brně jsem říkal kamarádům, co měli v plánu jet se mnou, že jsem už na Pradědu byl a je to velký risk. Není dobré na tuto akci jezdit sám, a proto byl dobrý nápad pozvat kamarády.

Jenže co se nestalo, museli jsme termín posunout na další víkend. Kvůli tomu bohužel odřekli akci dva tříkolkáři.

Trochu jsem měl obavy, že mi Fanda na kole bude moc ujíždět, ale mám výhodu, že jsem tuto trasu už znal a kamarád ne.

Tak se stalo, že Fanda přijel v pátek 21.7 za mnou do Šternberka autem. Auto nechal na parkovišti a ráno v sobotu jsme se vydali směrem na Praděd. Cílem bylo zvládnout v klidu každé větší převýšení, přeci jenom Fanda Jesenické hory nezná. Ale i domorodci říkají, hory jsou krásné, ale nevypočítané – chvíli slunce a hned zase mlha, teplo nebo zima.

Trasa cesty byla už dobře vyzkoušená, jelo se od Šternberka přes hrad Sovinec – tam jsme utrousili pár slov s princeznou. Cesta pokračovala přes Harrachov u Rýmařova a penzion Hvězda nad Malou Morávkou. Tam jsme se občerstvili a kladli si otázku, jestli máme ještě sílu na výšlap alespoň k hotelu Ovčárna. Přeci jenom nás čekal výšlap, za jaký by se nemuseli stydět cyklisté na Tour de France. A vysílač Praděd je ještě pěkný kus cesty do kopce nad hotelem Ovčárna.

To byly otázky – zvládneme to, nebo ne!? Zvítězilo naše odhodlání a vyrazili jsme na výšlap do prudkého a dlouhého kopce.

Silnice od Hvězdy na Praděd je nejhorší, co jsme s Fandou zažili. Je to 6 km stoupání v lese se sklonem 12%. Ale když jsme konečně uviděli závoru a za ní hotel, tak nám radostí srdíčka zatleskala, že jsme to zvládli k Ovčárně. Nějakou dobu jsme se dívali na Praděd, říkali jsme si, že se raději vyfotíme u hotelu Ovčárna, vždyť i odtud je Praděd dobře vidět. K vrcholu to přeci jen byly ještě tři kilometry velkého stoupání.

Jenže Fanda říkal: „Jendo, ty už jsi tam byl, ale já ne. Rád bych to dokázal vyšlapat až nahoru.“ Byla to i pro mne výzva, vyšlapat k Pradědu podruhé za jeden rok.

Tak jsme se z posledních sil vydali nahoru k vysílači. Ale cesta už našťěstí nebyla tolik dlouhá jako z Hvězdy na Ovčárnu. Cestou vzhůru nám fandilo moc lidí, že jsme se vydali na tak těžkou trasu.

A hele, už jsme tam, na Pradědu. Pár lidí se nám dokonce rozhodlo pográtulovat – podali nám ruce a řekli nám: Jste borci, radost je se na Vás dívat, že to zvládli dva cyklisti hendikepovaní.“ Poděkovali jsme jim a hlavně sobě, že jsme to dokázali.

Chvíli jsme nahoře odpočívali na sluníčku u dobré kofoly. Na pradědovských hodinách byla celá pátá odpolední, tak už jsme museli jet na večeri. Silnice od vysílače do obce Malá Morávka byla dlouhá cesta dolů, ale zato rychlá.

Ještě jak se dostat k penzionu Lukáš. Ejhle, cesta pokračuje jako tankodrom s převýšením asi 20 %. To já vyjet nezvládl, tak jsem poprosil domorodce o pomoc. Rád mi pomohl až k penzionu Lukáš, potom pomohl i Fandovi s kolem.

Tam už nás čekali s večerí – bylo pečené kuře s brambory a salátem. Po večeri Fanda odešel na pokoj a já jsem si ještě prohlédl jejich bar, a co čepují za pivo. Měli tam Svijany a první ve mně zasyčelo tak rychle, že jsem si musel dát ještě jedno. A potom už jsem šel do postele, po takové náročné cestě jsem spal jako dřevo.

Ráno po snídani nás pán majitel vzal i s koly do auta a dovezl až k benzince Domočil, asi 400 metrů od jeho penzionu.

Pak jsme se vydali na zpáteční cestu do Šternberka. Trasa byla přes Rýmařov - Dlouhá Loučka – Babice a Šternberk.

Za dva dny jsme najeli 120 km.

Akce zkrátka neměla žádnou chybu, počasí nám přálo a my dva jsme dojeli domů v pořádku.

A já už zase plánuji další akci – Plzeň a okolí, ale tentokrát sólově.

Zdraví tříkolkář Jenda Hroch

Nová sociální pracovnice půjčovny kompenzačních pomůcek sociální rehabilitace a volnočasových aktivit

Vážení, milí čtenáři a uživatelé všech Trendy služeb, kolegové. Chtěla bych se Vám představit. Jmenuji se Šárka Malíková a od února se s některými z Vás setkávám na osobních asistencích. Od srpna se můžeme vídat i v prostorách Trendu na Lužické 7, ale také mimo toto místo, kdekoli se budou konat akce Trendem pořádané. Několik vět o mně... pocházím z Valašska přímo od Vsetína, ale nyní bydlím 35 km od Olomouce. Přímo v Olomouci popř. v méně či více vzdáleném okolí pobývám od roku 2004, kdy jsem zde začala studovat sociální práci a jelikož se mi město moc líbí kvůli své atmosféře a tak vůbec, ráda tady pobývám a pracovně se realizuji. Mám ráda děti, lidi, dobré jídlo, miluji přírodu, moře, folklór, poslechnu si českou i zahraniční hudbu různých žánrů, podívám se na český film. Jsem výřečná a ráda se směji, humor je mi vlastní a považuji ho za důležitou součást života vedle jídla, spánku a lásky... Těším se na setkávání a čas s Vámi, na místa kam se společně podíváme a na vše co můžeme a budeme chtít vytvářet...

Mějte krásné letní dny a na viděnou u nás v Trendu ☺

Bc. Šárka Malíková

Literární koutek Violy Jónové

Milí čtenáři, prožívám teď dost změn. Jednou z nich je změna trvalého bydliště. Po vzoru české současné spisovatelky Marcely Mlynářové (Chalupářkou z donucení aj. knižní tituly) jsem se rozhodla psát o nejrůznějších peripetiích či obyčejných událostech, které nás provází při zabydlování se v novém. V ideálním případě by vám to mělo vykouzlit aspoň malý úsměv na tváři z přirozeného pobavení. Tak se budu snažit, aby vás to bavilo.

1. JAK JSME SE OCITLY V JINÝCH SVĚTECH

Došly jsme s mamkou a ségrou k závěru, že nám je náš rodinný domek s velkou zahradou a kupou povinností a problémů (jak hmotných, tak finančních) příliš velký. Já tam jezdila přespávat po celém dni ve městě, sestra na víkendy z Prahy a mamka v polední pauze opravovala odpady pod dřezem, vykopávala roury vedoucí ze záchoda, zalévala kvanta rostlin, zasádrovala opadanou omítku, spravovala kapající kohoutek nebo se snažila přijít na kloub protékajícímu hornímu záchodu. Začala se tedy poohlížet po nemovitostech na jižní Moravě. Byl to její velký sen. Bydlet v této vinařské oblasti v malém domku s vinným sklípkem. Ta panoramata, milí lidé, čerstvý vzduch, prostě jiné světy...

Přibližně viděla 15 staveb. Vždycky je ale chtěla rekonstruovat, jelikož to neodpovídalo požadavkům 3 dospělých žen. Někde bylo málo místností, jinde nebylo číslo popisné či popelnice, onde byl výhled na sběrný dvůr. Některé domy byly vlhké a zapáchaly plísní. Už už to vypadalo, že budeme mít možnost spát na peci, jako v pohádkách. Ovšem pod pozemkem tohoto domku byl sousedův neudržovaný sklep. Z jedné strany do něj prorůstaly stromy, čímž

se porušila statika. No jedině blázen nebo neználek situace by si koupil časovanou bombu za 2 miliony...

A tak jednou padl mamce do oka domek, pochopitelně s vinným sklípkem ve městě nedaleko Hodonína. Místo jsme znaly z vinných košťů, je tu hodně doktorů, kino, supermarkety, autoservis, kavárny, sekáč, drogerie, obchůdky s oblečením, muzeum, kulturní dům, sběrný dvůr a do velkých měst blízko. S pracovními místy by to nemuselo být tak zlé, jedeme se tam podívat. Lokalita je parádní. Okrajová část města s 11 000 obyvateli. Je tam krásný výhled na střechy domů a zahrady, na pole bez řepky a blízko kostelní věž.

Dům je zasazen ve svahu. Do chodbičky vedou 3 schody. Každý různě vysoký. Po otevření vachrlatých dveří člověka uvítá smrad. Mamce to připomíná chalupy z jejího mládí. Všude moře pavučin a pavouků s dlouhýma nohama. Obývák je vymalován tmavomodře a okno v něm není. Dokážete si představit, jaká je tam viditelnost. Velká obývací stěna a to je vše. Světlo se tam může dostat pouze z okna z terasy, kam ale zasahuje sousedova střecha. No když se mu ucpou okapy, můžeme mu je pohodlně vyčistit. Zem pokrývají nějaká lina. Vedle terasy je přilepená nudle. Jeden z mála pozůstatků rekonstrukce, jak uváděl realitní makléř. V nudli je epesní koberec a podhled je udělán z polystyrenových čtverců. Ty jsou také v obýváku, kuchyni, chodbě a malém pokojíčku. No malý pokojíček je taky bombovej. Růžově vymalován, s pidi obdélníkovým oknem, takže se tam musí svítit. Od toho je tam parádní lustr s kůzlátkem. Nostalgie hadra. Jediný obyvatelný pokoj je ložnice, které vévodí velká látková postel s radiem. Další dominantou pokoje je šicí stroj, další radio, kříž k modlení a další nejrůznější věci. Přes kuchyň s nechutně špinavou linkou, digestoří, sporákem a stolem se dá dostat do koupelny. Vana, umyvadlo, mísa, karma a všechno pod nánosem prachu a rzi. „Tady za záchodem byl původní vstup do sklepa“, hlásí makléř. Nový vchod je ovšem mnohem zajímavější. Vedl nás před příkré schody. Najednou se ohnul a jal se sundávat nášlapy. Učinil tak 4x a najednou se ukázaly bílé dveře se sklem. Zážitek pro odvážné. Nejprve 1 velký krok přes první schod. Okamžitě se shrbit, projít úzkou cestičkou a možnost se narovnat. Raději se nerozhlížet. Všude pavučiny i s obyvateli a jejich oběťmi. Na druhou stranu je škoda se nedívat, jelikož vinný sklep je krásně kvelbený, z pěkných cihel... No mamka už tam viděla posezení. Parádní na něm je, že je v úrovni kuchyně a je v centru domu. Když se po velmi příkrých schodech různých velikostí dojde na půdu, trefí člověka další darda smradu a vedra. Vpravo se překračuje trám ve výšce kolen. Za zdí vpravo je další půda. Když se opět sehnete, projdete do dalšího půdního pokoje. Zateplení žádné, kouká se přímo na tašky. Okno je tam vyřešeno tak, že chybí taška a je tam zastrčena tabulka skla. Pokud se dáme na schodišti hrůzy doleva, čekají nás další různé schody a pohled na totálně zaharašený přístavek. Další různovelikostní schody na „zahradu“. Ta je z obrovské části zaskládaná. Na přístavku navěšené nářadí, kabáty, odrazky a jiný bordel. Pod plotem hromada věcí a na ní plechy. Další schody (jaké asi velikosti) ven z pozemku.

Majitel nám připomíná Švejka. Při prohlídce za námi všude zhasínal. A rovnou jističem. „Ten dům má potenciál“, uzavřela mamka prohlídku.

Dny plynuly a maminka se musela rozhodnout, kterou z těch mnoha bajd si bude chtít a hlavně moc dovolit koupit. Zvítězil dům u Švejka.

Mamka objela všechny potřebné úřady, poslala peníze, čekala a čekala... Až jednoho dne se v katastru objevilo její jméno jako majitelky objektu. Propuklo všeobecné veselí. Objednané auto na stěhování miliardy krabic a trošky nábytku se nemuselo zrušit. Maminka s přítelem postupně vozili matrace, sklo, knihy a květiny. Konvoj o dvou nafutrovaných autech zastavil na benzínce a paní prodavačka si všimla, že majitelku černé C3 lechtá stromek za uchem. Řidička je totiž floristka a milovnice květin a rostlin. Od každého druhu si tedy na naší bývalé zahradě odkopla a vozila to na jižní Moravu. Místa tu zrovna moc není, ale rostlinkami v nádobách jsou ozdobené typické schody a kdejaký výčnělek. Některé kusy nepřežily, resp. byly uvařeny v autě. Holt se ztrátami se musí počítat... A to ještě nemáme vybalené sklo.

Viola Jónová

Otův koutek

Recenze

Planeta opic/ Planet of the Apes, USA, 1968, režie Franklin Schaffner/

Kosmická loď, letící téměř rychlostí světla, je na cestě 18 měsíců. Na Zemi se mezitím píše rok 3 978. Loď se zřítí do vody na neznámé planetě a kosmonauté Taylor, Landon a Dodge jsou probuzeni z hibernace. Loď se začíná potápět a muži ji musejí opustit.

Projdou přes hory, poušť a podivné místo se strašáky, kde narazí konečně na vodu a na primitivní lidi, kteří ale neumějí mluvit. Náhle na všechny lidi někdo zaútočí a kosmonauté shledají, že na ně útočí opice na koních!! Dodge je zabit, Taylor je střelen do krku a i s Landonem jsou zajati a odvezeni do opičímho města. Gorily jsou zde vojáci a policisté, orangutani vládnoucí vrstva a šimpanzi doktoři a výzkumníci.

Šimpanzí psycholožka Zira je překvapena tím, že Taylor má modré oči a pokouší se mluvit. Upozorní na to ministra vědy doktora Zaiuse, ale ten to považuje jen za napodobování. Zira vezme Taylora do svého obydlí, kde se jí a jejímu snoubenci archeologovi Corneliovi Taylor pokouší vysvětlit kdo je a odkud přišel. Zira se ho také pokouší sblížit s primitivní dívkou, kterou si Taylor pojmenuje jako Nova.

Doktor Zaius se snaží Taylora zbavit, protože z něj cítí hrozbu. Taylor se pokusí utéct, ale je chycen a v tu chvíli k nezměrnému údivu všech opic promluví!! Je postaven před opičí tribunál, ale ten se nakonec zvrtné v obvinění Ziry a Cornelia z kacířství. Zira pomůže Taylorovi s Novou utéct a i s Corneliem jdou do Zakázaného pásma, kde Cornelius objevil jeskyni s vykopávkami, které mohou potvrdovat, že už tu před opicemi někdo inteligentní žil. Doktor Zaius s vojáky je pronásleduje a Taylor mu v jeskyni s pomocí mluvící lidské panenky dokáže, že opičí civilizace tu není jako první. Zaius nakonec nechá Taylora i s Novou odjet. Co Taylor najde? Kdoví, možná i svůj osud. Šokující závěr filmu ukáže, kde se Taylor ocitl...

Když v roce 1969 dávali Planetu opic v kinech, nikdo z těch, kteří film viděli, nám ostatním nechtěli říct, jak to dopadlo. To jsme si museli s ústy otevřenými úžasem vychutnat sami. Už tehdy se vědělo, že byly natočeny další dva filmy – Návrat na Planetu opic a Útěk z Planety opic, ale ty se vysílaly v Československu společně s Dobytím a Bitvou o Planetu opic až po roce 1989. Všechny byly ale skvělé...

Je fakt, že předloze Pierra Boulleho víc odpovídala Planeta opic z roku 2007 s Markem Walhbergem. V současné době se podle nových scénářů točí další Planety opic. Knihy jsem četl, filmy jsem zatím neviděl. Jsou dobré, ale ten, kdo jako kluk viděl původní film, tomu navždy zůstane ve vzpomínce...

Otakar Altman

Výročí

21. srpna 1968 bylo okupováno Československo

Šedesátá léta přinesla uvolnění i v politice. Začaly se točit nové, kvalitní filmy, které vyhrávaly světové festivaly, začaly vycházet dříve zakázané knihy, do země pronikl ze Západu rokenrol a bigbeat. Reformní komunisté, kteří se snažili napravit to, co se dělo od roku 1948, pronikali do stále vyšších funkcí.

5. ledna 1968 byl do funkce 1. tajemníka ÚV KSČ zvolen Slovák Alexander Dubček. Muž s obrovským charisma, pod jehož vedením se KSČ začala čistit od stalinistů. Byla zrušena cenzura a noviny psaly svobodně i o procesech 50. let. Lidé mohli svobodně cestovat, z hranic se začaly odstraňovat ostnaté dráty, probíhaly rehabilitace nespravedlivě odsouzených lidí. To se nelíbilo představitelům ostatních tzv. socialistických zemí, protože kdyby se svoboda usídlila v Československu, mohli by jejich občané požadovat totéž. Na Dubčeka a celý ÚV byl vyvíjen obrovský tlak. Českoslovenští komunisté ale stáli na straně reformu. 9. září 1968 se měl konat 14. sjezd KSČ, který by reformy definitivně potvrdil.

V noci z 20. na 21. srpna 1968 překročila státní hranice ČSSR vojska pěti států Varšavské smlouvy v čele se SSSR. Dubček a ostatní činitelé byli zatčeni estébáckým komandem a předáni Sovětům. Proti okupaci se ale vzbouřili občané, kteří nenásilným odporem dosáhli toho, že se nepodařilo ustanovit kolaborantům tzv. dělnicko-rolnickou vládu a Sověti museli vyjednávat s Dubčkem a ostatními členy vlády a KSČ. V Moskvě byli naši představitelé hrubým nátlakem a výhrůžkami donuceni podepsat tzv. Moskevské protokoly, ve kterých se zavazovali veškeré reformy ukončit.

18. října 1968 byla podepsána Smlouva o dočasném pobytu sovětských vojsk na území ČSSR. Většina okupačních vojsk se stáhla a u nás zůstalo asi 70 000 vojáků a důstojníků a asi 50 000 jejich rodinných příslušníků. Jejich přítomnost trvala 23 let. Poslední okupační voják opustil Československo 27. června 1991.

Otakar Altman

Fejeton

Před časem jsem tu psal o lidské hlouposti a nepoučitelnosti. Tak jsem si řekl, že se kouknu, jestli mým milým spoluobčanům přibyl nějaký ten inteligenční bodík...

Zrovna včera mi psala dcera, která brigádníčí v pokladně, že na prodejně ochranka chytila zloděje. Ten se s nimi rval, až mu tekla krev z nosu. Zloděj kvůli tomu trval na přivolání policie. Policisté přijeli, prolustrovali si ho a zjistili, že je celostátně hledaný, tak si ho rovnou odvezli...

Kdesi u Přerova kontrolovala policie řidiče, který jezdil opilý, bez řidičáku a se zákazem řízení někdy do roku 2021. Poslala mu tedy předvolání k podání vysvětlení. Policisté nevěřili vlastním očím, když muž dorazil na stanici opět autem a opět opilý!

Někde u Konice oslovila mladá žena 70 letého důchodce, zda by jí nepůjčil 4 000 Kč. Dědouš v předtuše radovánek ji vzal k sobě, vytáhl z šuplíku 10 000 a 4 jí dal. Dáma mu pak navrhla, že mu pověsí záclony. Když dědouš odešel, sbalila i zbývající peníze. Na druhý den ho potkala znovu, dědouš ji opět pozval k sobě, pak usnul a dotyčná mu sebrala z kapsy dalších 2 500 Kč. Za několik dní u něj opět zazvonila a tentokrát mu vybrala z kreditky skoro 3 000. A to si dědouš údajně ani nešáhnul ☺...

Kdybych napsal, že dotyční mají IQ tykve, urazil bych tím dotyčnou chudinku tykev...

No a co další mí spoluobčané – poučili se nějak? Dychtivě jsem od podzimu sledoval svou oblíbenou Černou kroniku, jestli jsem jasnovidec a nezklamal jsem se! Jak napadl sníh, lámali si lyžaři ruce a nohy, naráželi do stromů a rozbíjeli si hlavy o kameny... S příchodem jara padají z výšin šílenci, kteří si myslí, že mají křídla a umějí létat... Můj oblíbený lidský poddruh čeledi motorkářské úspěšně plní plán a vesele naráží do zdí, do stromů a do protijedoucích kamiónů... Právě se silně oteplilo, takže opět budou končit pod vodou ti, kteří se domnívají, že umějí plavat a jdou se koupat třeba i o půlnoci...

A mé okoralé srdce potěší i odvážlivci, kteří si to hodlají na férovku rozdat i s rozjetým vlakem, takže zcela suverénně ignorují blikající a zvonící signalizační zařízení na přejezdech a odvážně se postaví lokomotivě a padesáti vagonům železa...

Jak tedy vidíte, moji milí čtenáři, jsem jasnovidec a génius. Nic se nezměnilo, svět je stále na svém místě...

Otakar Altman

Upozornění

Workshop výroby Trendy taštiček, který se měl konat ve čtvrtek 17. 8., se ruší. Všem zájemcům se tímto omlouváme. Akce se bude konat v jiném termínu, o kterém vás budeme včas informovat. Díky za pochopení.

Ivo Buček

POZVÁNKY

O pračlovíčkoví

Herci olomouckého divadla Tramtarie předvedou jedno ze svých představení tento krát mimo divadelní sál – venku. Bude to “výlet do světa dinosaurů, dinosauřic, ptakoještěřů a ptakoještěrek“.

Pojďte si užít trošku kultury **24.8.2017 od 15:30.**

Místo konání a další informace podáme přihlášeným zájemcům.

Přihlašujte se, prosíme, do 17.8.2017.

Kontakt: Bc. Šárka Malíková,
malikova@trendvozickaru.cz, 734 442 040, 582 777 706

Kotlíkový gulášek

I v září bývá ještě stále pěkně, uvaříme si gulášek venku na ohni☺ v kotlíku nebo na lihovém vařiči nebo rovnou na obou...

Termín pondělí **4. 9. 2017 od 13:00 hod**

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

Zájemci o účast, hlase se do 30. 8. 2017

Zájemcům poskytneme bližší informace.

Kontakt: Bc. Šárka Malíková,
malikova@trendvozickaru.cz, 734 442 040, 582 777 706

Jeskyňe Na Špičáku

Poslední prázdninový den - **31.8.2017** - se v **11:00** vydáme do jeskyňe Na Špičáku. Poďte s námi na výlet :-). Přístup do jeskyňe je bezbariérový, stejně tak i okolí.

Bližší informace podáme přihlášeným zájemcům.

Přihlašujte se, prosíme, do 24.8.2017.
Počet volných míst je omezen!

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

Kontakt: Bc. Šárka Malíková,
malikova@trendvozickaru.cz, 734 442 040,

Dramaterapie

Dramaterapie je disciplína, která zahrnuje terapeutické, pedagogické a umělecké prvky. Budeme pracovat v otevřené skupině, kde pomocí hry, dramatické scény a prací s příběhy lze nahlédnout na sebe a na ostatní z trochu jiného úhlu než obvykle.

5.9. 2017 od 14:00 do 15:30

Kontakt: Bc. Ivo Buček, Tel.: 731 144 670,
e-mail: bucek@trendvozickaru.

Marmelády a nakládané zelí

Sejdeme se 6.9.2017 **ve změněném čase 12:30-14:30** hodin. Nachystáme si pro vás několik zajímavých receptů, které si společně vyzkoušíme a ochutnáme.

Akce je určena pro uživatele sociálních služeb a členy Spolku Trend vozíčkářů. Těší se na Vás Jana Měrková.

Kontakt: Bc. Šárka Malíková,
malikova@trendvozickaru.cz, 734 442 040,
582 777 706

<https://www.fler.cz/zbozi/sipkova-marmelada-akce-20-1096627>

Trendácký filmový klub

Muž, který sázel stromy

Poetický, na emoce silně působící snímek nedávno zesnulého Frédérica Backa Muž, který sázel stromy je adaptací stejnojmenné novely. Výtvarně pozoruhodný film je příběhem o skromnosti, síle vůle i o možnostech obnovy ekosystému. (Anifilm)

13.9.2017 od 15:00

Kontakt: Mgr. Marie Pijáčková
pijackova@trendvozickaru.cz, 731 501 388

Babí léto u táboráku

Oheň, oheň...nebude-li pršet nezmokneme a špekáčky si upečeme...přijďte si posedět u táboráku na konec léta, zazpíváme si a popovídáme. "Co si kdo přinese to si upeče" ☺ chleba dodáme...

Termín a místo konání:

čtvrtek **14. 9. 2017 od 12:30** zahrada Trendu

Zájemci o účast, hlase se do 7. 9. 2017

Zájemcům poskytneme bližší informace.

Kontakt: Bc. Šárka Malíková,
malikova@trendvozickaru.cz, 734 442 040

Procházka na Poděbrady

Poděbrady jsou krásné po celý rok, v létě je všude plno lidí a i v září je voda teplá ke koupání. ...bude fajn být z města pryč a načerpat ještě vitamíny ze slunce.

Termín úterý **19. 9. 2017 sraz v 11:00 hod u Trendu**, svačiny a tekutiny s sebou.

Akce je určena pro všechny uživatele sociálních služeb, členy a pracovníky Spolku Trend vozíčkářů.

Zájemci o účast, hlase se do 15. 9. 2017

Zájemcům poskytneme bližší informace.

Kontakt: Bc. Šárka Malíková,
malikova@trendvozickaru.cz, 734 442 040

Vydává: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7, 779 00 Olomouc

Datum vydání 15. 8. 2017

Uzávěrka příštího čísla 5. 9. 2017

Napsali pro vás: Ivo Buček, Viola Jónová, Jiří Kamrád Jenda Hroch, Ota Altman

Distribuce a info s úsměvem: Milena Březinová, Alena Třešková a Anna Koziolová